

Prolog

Žnec duší

Ve ferocijských Pustinách povstával démon z nejhlubších plání pekelných. Nadutost sama byl, neboť jemu byla dána čest uchvátit kolektivní duši člověčenstva. I jiní o tu poctu soupeřili, ale vyhrál *on*.

Krutý Avaddon, vévoda trnů, vládl velikou mocí, ale nebyl dostatečně záludný. Ticalos Ohavný zase sliboval, že utopí lidskou duši v moři krve. Ale jen jediný démon byl opravdovým soupeřem tomu, který se nyní vynořoval, jen jediná entita byla natolik silná, aby se mu mohla postavit.

A kdo že byl oním soupeřem, který si téměř vydobyl vítězství?

V říši věčného zatracení takové bytosti jméno nepotřebují, ale lidé ho pojmenovali, a pojmenovali ho výstižně. Dali mu jméno po útrapách, které jim působil při bezútěšném pustošení jejich snů. Dali mu jméno po souženích, která zapříčinil, když Pravověrní kdysi navštívili tento svět. A jaké že jméno mu dali? Pojmenovali ho bolest, či přesněji... Marchio Dolor, markýz bolesti.

Jen Marchio Dolor měl sílu utkat se s démonem, který nyní povstával do světa smrtelníků. Oba tito démoni vládli mocí porazit Vzдорovité, kteří stáli proti nim. Ale Marchio Dolor byl překonán jedinečnou ctižádostí tohoto démona...

Vzдорovité nikoli rozdrtit, nýbrž posednout.

Vzдорovité nikoli pobít, nýbrž opanovat.

A tak nyní tento démon stoupal skrz stíny a ohně a s sebou si vedl čtyři Hákové, čtyři svalnaté demony nezměrné síly. Společně budou vyhledávat Vzдорovité a podrobovat je jeho zášti.

A kým že byl tento démon, který bude pustošit výkvět člověčenstva? Nebyl to žádný obludný kolos samý sval a peklem ukutá ocel. Naopak, ve své pozemské podobě byl shrbený a vyzáblý, černě opeřený, s marabím zobákem a dlouhou zlodušnou kosou.

Ferocijští ho znali jako Prințulu Disperării, prince beznaděje. Ale starodávni mágové ho nazývali mnohem výstižněji.

Nazývali ho Caim.

Crumenifer Caim.

Žnec duší.

1.

Jak to na světě chodí

Aquila Danté stál se svým drakem na kraji vysokého srázu. Čekali, až se objeví démon. Takhle daleko na západ si ještě nikdy žádný démon netroufl, ale zrovna tento zloduch byl překvapivě vytrvalý. Vydržel stopovat skupinu uprchlíků celé týdny, než byl hotov k útoku. Snad teď už budou illicijský a beltanský král brát hrozbu Posedlých vážněji.

Odtud shora měl Aquila dobrý výhled na daleký araheimský přístav, kde se právě stovky uprchlíků chystaly k odplutí. Mnozí z nich se už na dlouhé veslice vybavené plachtou naložili, ale dolů do přístavu pořád scházeli další a další. Všechny hnala zoufalá snaha uniknout zlu, které pustošilo jejich domovy.

Přes sráz se přehnal větrný poryv a v dračí hrudi zarachotilo tlumené vrčení.

„Klid, Tâne,“ tišil ho Aquila. „Brzy bude po všem.“

Drak vycenil zuby a schýlil hlavu k zemi. Karmínové pysky se vlnily, z tlamy unikaly pramínky dýmu, dýkovité pařáty se zarývaly do skály, tělo se napínalo v touze vrhnout se do boje. Ale bylo to příliš daleko. Oba věděli, že démon zaútočí co nevidět a že by se beztak nestihli dostat do přístavu včas.

Aquila pevně sevřel jílec svého meče, meče bitevního mága, a druhou ruku položil drakovi na šíji.

„Nemůžeme nic dělat,“ řekl svému bratru ve zbroji. „Někdy prostě musíme jen chovat víru.“

• • •

Na přístav Araheim, rušné rybářské a obchodní centrum na východním pobřeží jezera Viegal, přednedávnem padl příkrov

strachu. Z východu se sem hrnuly vlny uprchlíků a lidé utíkající před Posedlými tady nastupovali na lodě, které je odvezou do bezpečí, daleko od bojů.

Poslední lodě s uprchlíky už byly připravené k vyplutí, jenže se neměly jak dostat z přístavu. Cesta byla zatarasená. Na jedné dlouhé veslici někdo přeřízl uvazovací lano na přídi, před se odlepila od mola, loď se stočila a zahradila ostatním cestu ven na jezero. Situace by se dala snadno vyřešit, stačilo by odvázat i lano na zádi a kormidlem stočit loď zase rovně. Jenže to záďové lano bylo uvázané k tlustému špalku zapaštěnému do paluby a na tom špalku seděl nějaký chlap zahalený v obyčejném dlouhém plášti, jemuž bylo zoufalství lidí čekajících na odplutí očividně naprosto lhostejné.

„Hele, vstávej,“ vyjel na něj jeden přístavní dělník. „A hejbní prdelí. Už se sem žene velitel přístavu s milicí.“

Cizinec ve vlněném plášti s kápí, kvůli níž mu nebylo vidět do obličeje, konečně zvedl hlavu. Při pohledu do jeho šedozelených očí dokař rázem pochopil, že to s ním nebude jen tak. A pak si všiml ruky spočívající na jílci meče.

„Klid, kámo,“ vyhrkl. „My tady o žádné patálie nestojíme. Potřebujeme jenom odvázat to lano, abychom mohli uvolnit cestu ostatním lodím.“

„Lituji, ale já vás to lano nemohu nechat odvázat,“ odpověděl cizinec hlubokým hlasem s nádechem dubu.

„Proč ne?“

„Protože na něco čekám.“

„Na co?“ naléhal dokař, ale cizinec zahalený v plášti už se na něj nedíval. Jeho pohled se přenesl přes vzteklého dokaře do dáli a přimhouřené oči nyní pátravě sledovaly přeplněnou ulici vedoucí dolů do přístavu.

Z mola k nim dolehl vzteklý řev. To se davem prodíral obtloustlý velitel přístavu s pultuctem beltanských válečníků v patách. Zaznamenal, že pod pláštěm se skrývá nějaký cizinec, a oslovil ho všeobecnou wrathštinou.

„Co to tady, k čertu, vyvádíš?“ vyjel na něj. Dokař se mu to nesměle pokoušel objasnit, ale velitel ho neposlouchal.

Konečně cizinec vstal, ale stále upíral zrak nahoru na ulici, jako by velitele přístavu ani jeho válečníky vůbec nevnímal. A znenáhla nabraly jeho oči zlověstně ponurý odstín. Nahoře nastal nějaký rozruch. Dav se dál sunul k čekajícím lodím, ale teď se z něj nesl úzkostný šum.

Vedle uvazovacího špaluku měl cizinec odloženou barbutu, ale zrovna když se pro ni shýbl, rozrušený dav na ulici propadl panice a vzduchem se valil strach. Cizinec v plášti dál neztrácel čas, nechal přilbu přilbou a vyrazil rovnou na molo.

„Kampak?“ vyjel na něj náčelník přístavu. „To si snad myslíš, že tě nechám po takové lumpárně jen tak odejít...“

Víc ze sebe nedostal. Cizinec ho rázně odstrčil z cesty a náčelníkovi přístavu slova uvázla v hrdle. Jeden válečník se mu ještě pokusil zahradit cestu, ale cizinec jen zvedl ruku a statný voják byl odhozen vzad, jako by ho zasáhla neviditelná síla.

Úzkostný šum o kus výš na ulici se změnil ve vyděšený křik. Ve vzduchu se zjevil nějaký hluboký stín. Jako by se protrhlo předivo reality. Některým lidem se ještě podařilo odvrátit pryč, ale jiní strnuli na místě jako přikovaní a jen žalostně, pokorně, zděšeně zírali na to, co se nořilo ze tmy.

Démon.

Skoro deset stop vysoký, statný a rozložitý, s kozí hlavou, lidským trupem a kozlovitýma, dozadu prohnutýma nohama. Oči a pařáty ohnivě žhnuly a jejich jas ostře kontrastoval s černí zuhelnatělé kůže.

Lidé se dali na útěk. Ve chvatu a zmatku o sebe zakopávali a drali se přes sebe hlava nehlava, jakkoli, kamkoli, jen aby je nepozřel lačný spalující strach. Všichni prchali před démonem, všichni kromě cizince v obyčejném vlněném plášti.

Cizinec se prodral mezi vyděšenými lidmi na molu až na ulici a skrz ještě hustší tlačenci se začal prodírat nahoru. A nezastavil se, ani když ho nějaký muž chytil za plášť, tahal ho zpět a beltansky na něj křičel:

„Við erum dauðir! Við ætlum öll að deyja!“

„Je po nás! Všichni zemřeme!“

Cizinec si dál klestil cestu proti davu, ale vyděšený muž ho nechtěl pustit, až nakonec vlněný plášť povolil, sklouzl a odhalil válečníka ve zbroji, zčernalé, potlučené a pošramocené léty války a poseté složitými arkánovými znaky vyrytými do kovových plátů, které ji svou magickou mocí chránily před zničením, protože v této zbroji chodil po světě bitevní mág jménem Simeon le Roy.

A tak ho démon nakonec uviděl. Ale v tu chvíli už na tom nezáleželo. Celých dvanáct hodin se Simeon svou magickou mocí halil před nepřítelem, aby ho svou přítomností neodradil od příchodu do přístavu. Za poslední dva týdny se jemu a Aquilovi naskytlo několik příležitostí, kdy by se s ním mohli utkat, jenže to monstrum pekelné se pokaždé stáhlo do temnot.

To monstrum pekelné bylo možná zbabělé, ale protřelost mu nechyběla, a oba bitevní mágové věděli, že jen číhá na okamžik, kdy se na jedno místo natěsna co nejméně uprchlíků a jemu se tak naskytne příležitost napáchat co největší hrůzy.

A tak se Aquila s Tánem protentokrát stáhli do ústraní a Simeon zahalený v plášti vyčkával, až se dá démon do díla. Vyšlo to. Nyní nebylo pro démonského zloducha úniku a Simeon mu viděl na očích, že váhá. Démonovi došlo, že udělal chybu.

S řevem, až se země otrásala, máchl po prchajících lidech hnátou, z níž vylétla záplava temných plamenů známá jako Baalův oheň. Ten pekelný žár by uprchlíkům strávil těla a sežehl duše, ale Baalův oheň se k nim nedostal. Rychlostí myšlenky vrhl Simeon kolem démona bář magické síly, z níž plameny ven nepronikly: převalovaly se uvnitř a zloducha spaloval žár vlastního ohně.

Démonské oči záštiplně zadržely a dal se na ústup. Udusaná pouliční škvára zčernala pod jeho urputnou snahou otevřít si trhlinu do podsvětí. Leč i na to byl Simeon připraven. Levicí vrhl mocný modrosilový blesk, který zajel do země a zničil síly snažící se roztavit hranici mezi světy. Pravicí tasil meč a rozběhl se na démona tak rychle, až za ním prošedivělé vlasy zaválaly. A v tu chvíli démon zaútočil přímo na něj.

Na Simeona svištěla hutná ohnivá koule, ale bitevní mág stihl v posledním okamžiku střemhlav uskočit, a koule za ním vyryla hlubokou brázdou do země. Za sebou slyšel poplašené výkřiky a bolestivý nářek uprchlíků, kteří zůstali v dosahu útoku, ale zrovna teď neměl čas se jim věnovat.

Démon pochopil, že neunikne. Znovu máchl hnátou, tentokrát vodorovně, čímž rozvinul roztavenou škváru do obřího ležatého vějíře. Simeon padl na zem, aby unikl smrtícímu útoku, který vtrhl do okolních domů, kde prorážel zdi a shazoval terasy, a vleže se dokutálel až k démonovi. A pak se zvedl do kleku a mečem ho sekl do pravé nohy.

Démon zahřímal bolestí a svezl se k zemi. Při pádu ještě pařáty na pravici škrábl Simeona po hlavě a praštil ho do zbroje na rameni. Tak surový úder by běžnému člověku rozdrtil rameno, ale bitevní mág se na poslední chvíli stihl opevnit vlnou magické moci. I přesto ho ta rána srazila na zem a jen taktak že stihl uhnout před mohutným démonským kopytem. Kopyto dopadlo na zem těsně vedle něj a Simeon se bleskurychle odvalil.

Když se zvedal, čepel jeho meče se rozhučela. Hluboký tón rychle stoupal a smrtící výše dosáhl právě ve chvíli, kdy se démon rozmáchl, aby útočníka zabil drtivým úderem do žeber. Ale než mohla rána dopadnout, démon se svalil na bok a zachrčel – Simeon mu mečem odsekl levou nohu v kyčli a na písčitou ulici se vyřinula temná rtuťovitá krev.

Než se démon svalil na zem úplně, ještě po bitevním mágovi chňapl a Simeonovi obemkla lýtko obrovitá pracka. Pařáty se rozhořely černopurpurovými plameny a Simeon zaskřípal zuby. Zatímco mu démonská hnáta drtila nohu, plameny Baalova ohně se hladově plížily k jeho duši. Ale duše bitevního mága se nelze zmocnit tak snadno.

Vzepětím vůle zahnal Simeon Baalův oheň na ústup. Pekelné plameny se stáhly zpět do démonského pařátu, až černá kůže popraskala a pod ní se ukázalo žhnoucí magma. Démonovi unikl skrze zaťaté zuby bolestný sykot plný zášti, ale Simeonův hučící meč mu vzápětí rozpoltil lebku a bylo po démonovi.

Spalující pařáty povolily, démon se zhroutil, temná krev se vsakovala do země a černé tělo se drolilo na vločky popela, odnášené poryvem větru, který přilétl od jezera.

Simeon zhluboka nabral dech a beze špetky soucitu sledoval, jak se jeho protivník rozpadá na elementy, které se v zemské kůře lidského světa nenacházejí. Ten démon přišel odjinud... odněkud... odspoda. Ale už byl pryč.

Simeon vycouval od čadících pozůstatků a rozhlédl se po lidech kolem sebe, aby zjistil, kolik z nich utrpělo nějaké zranění. Povětšinou viděl jen běžné popáleniny a tmavé skvrny tam, kde lidi zasáhly kapky žhavé strusky, ale jedna dívka si při panickém útěku zlomila nohu a teď vsedě na zemi naříkala. Její matka klečela u ní a snažila se ji ukonejšit. Simeon si vyčistil meč vlnou moci, až se čepel opět jasně rozežhnula, pak zasunul meč do pochvy, krvácející šrámy na hlavě si nechal na později a šel jim pomoci.

„Ukaž, podívám se na to,“ řekl a přidřepł si vedle matky k dívce.

Žena se obrátila k němu. „Slyšela jsem ji plakat,“ vzlykla jako v mrákotách. Pak zavadila pohledem o svou dcerku a tvář se jí svraštila studem. „Chtěla jsem jít k ní, jenže jsem se nemohla ani pohnout... Byla jsem strašně vyděšená.“

„Ale teď jste spolu a zlo, které se vás snažilo oddělit, je pryč,“ řekl Simeon a pohladil ji po tváři, aby do ní vlil špetku své moci. Pro matku to bylo jako brnivá vlna tepla a naděje, která výčitky nezažene, ale učiní je snesitelnějšími. Pak se Simeon obrátil k její dcerce, jednu ruku jí položil na čelo zbrocené potem a druhou na zlomenou nohu.

„Ta noha se bude muset srovnat a zasádrovat,“ povzddechla si matka. Do jejího hlasu se vloudila další trýzeň při pomyšlení, co bude muset její dcera vytrpět, ale Simeon se jen usmál.

„Nedělej si starosti,“ řekl a vzal dívčinu nohu nad a pod zlomeninou. Holčičce se do očí vplížil strach, ale pak se Simeonovy ruce rozežhnuly a dívka vyjekla. V noze jí začalo pulzovat intenzivní mravenčivé teplo. „Řekni mi...“ oslovil ji Simeon, „viděla jsi už někdy draka?“

Simeon se ani nemusel dívat nahoru, neomylně vycítil, že vysoko na nebi nad přístavem se vznáší Aquilův drak, který záhy slétne k nim. Viděl, že holčička vzhledla, viděl, jak se s vykulenýma očima a ústy dokořán dívá na draka snášejícího se k zemi. Oněmělá hojivým teplem a v úžasu nad tím zázrakem si snad ani nevšimla, že jí Simeon zlomené kosti srovnal a nechal je srůst.

• • •

„Nějaké zádrhele?“ zeptal se Aquila, když se prodral z davu lidí, kteří se seběhli kolem jeho skvostného karmínového draka.

„Podrápal mě na hlavě, pochroumal mi rameno a málem mě rozťal vejpůl spečenou žhavou škvárou, ale jinak nic,“ odvětil Simeon. „Nic, co by stálo za řeč.“

Aquila se usmál, přistoupil k němu a ohledal mu šrámy na hlavě.

„A co ty a Tân?“ zeptal se Simeon a bezděky sebou trhnul, když Aquila přitiskl okraje rány k sobě, aby mohl urychlit přirozený hojivý proces vlnou magické moci. „Nemusel jsi ho svázat?“

Oba se ohlédli po grandiózním karmínovém drakovi, v tu chvíli obklopeném davem užaslých obličejů. Drak byl z tolika pozornosti očividně poněkud nespůj, ale stále působil vznešeně. Vzato kolem a kolem to snášel poměrně dobře.

„On věděl, že to zvládneš,“ odpověděl Aquila. „Ale stejně budme rádi, že to byl jeden osamělý démon, a ne žádná taková dvojka démonských vévodů, jaká málem zabila Aureliana.“

Aurelian Cruz byl pověstně svárlivý a tvrdohlavý bitevní mág z Království clemoncéského, který se se svou saní vydal bojovat s Posedlými do Beltany. Tam je napadli dva mocní démoni, Aurelian skončil zmrzačený a jeho saň, která vlastním tělem chránila zraněného bitevního mága před smrtícím poryvem Baalova ohně, strašlivě zohyzděná.

„Alespoň že to on i Dwimervane přežili.“

„Přežili to jen taktak,“ povzdechl si Aquila. „A od té doby, co přišel o ruku, je ještě nevrlejší než předtím.“

„Je to silný chlap,“ podotkl Simeon. „Oba jsou silní.“

„Já vím, jenže takových lidí jako Aurelian Cruz nebudeme mít nikdy dost.“

„To je pravda,“ uznal Simeon. „Ale záhy nám přibudou tři noví bitevní mágové. Už skoro dokončili výcvik.“

„Ti budou v Illicii, Thraece a Beltaně.“

„No jo. Ale my tady zase máme takové jako ty a Bellator.“

Aquila udiveně vyklenul obočí. „To mě chceš snad stavět na stejnou úroveň jako Bellatora?“

„To říkám jen proto, že máš tak křehké sebevědomí,“ odtušil s úsměvem Simeon.

„Tak na to zapomeň!“ zašermoval Aquila zamítavě rukou. „A můžeš se spolehnout, že jestli se s Bellatorem uvidím na válečné radě v Eltzu, tak mu vyřídím, že podle tebe jsem zdatnější než on.“

„Hele, nedráždi ho,“ zarazil ho Simeon. „Nepochybně víš, že tihle Beltanci nemají pro valentijský smysl pro humor žádné pochopení.“

Aquila se rozesmál. Dobře věděl, že Simeon má pravdu.

„Jdeme nalodit uprchlíky,“ prohlásil Simeon. „Musíme sebou hodit. Už takhle jsme se zdrželi déle, než jsme plánovali, a ty pak budeš muset ještě zaletět na tu válečnou radu, než se budeš moci vrátit ke své nádherné ženě. Pamatuj, že dokonce i Eleanora si může v jistou chvíli začít dělat starosti.“

Aquila se smíchem poplácal kamaráda po rameni. Eleanora byla ta nejsilnější žena, jakou kdy poznal. Dosud nevyšel z úžasu nad tím, že odsouhlasila, že se provdá za bitevního mága, a pořád si pamatoval, co mu odpověděla, když ji neohrabaně požádal o ruku.

„Otázkou je...“ řekla a v jejím tónu zřetelně zněla námitka, „zda jsi *ty* ochoten oženit se se *mnou*? Jak jistě víš, nepřítel se mne bude snažit využít proti tobě.“

„Jen ať si to zkusí,“ odpálil Aquila.

„A právě proto,“ odvětila Eleanora a v tmavě zelených očích se jí divoce zablýsklo, „ti řeknu ano.“

Aquila si pamatoval, jak ho políbila, prošla kolem něj a pohladila Tâna po karmínové líci.

„Kromě toho,“ dodala, „co by to bylo za ženskou, kdyby si nechtěla vzít chlapa, který ji může vozit na drakovi?“

Aquila se při té vzpomínce usmál a pohledem zavadil o Tâna. Drakovi vyvstal v paměti Eleanořin obličej a hned po něm ohnivá šmouha, horské květy a slunce zapadající za vrcholky dalekých hor.

„Ano,“ pomyslel si Aquila. „To všechno Eleanora je a ještě mnohem víc.“

A pak už bitevní mágové ponechali karmínového draka zvědavosti beltanských uprchlíků a sešli k molu. Zahanbený velitel přístavu se Simeonovi kajícně uklonil, Simeon jeho omluvu zdvořile přijal a oba zamířili ke skupině mužů, kteří podle oděvu očividně pocházeli z Valentie, království, kam armády Posedlých ještě nedorazily.

Někteří si nesli mošny typické pro léčitele, ale dobrá polovina z nich byla ve zbroji. To byli rytíři a vojáci z Aquilova a Simeonova rodného městečka, zvaného Caer Dour. Tohle byli ti stateční mužové, kteří se dobrovolně přihlásili do války v naději, že když se zapojí včas, boje se nikdy nedostanou až k jejich domovu. Aquila se Simeonem mířili přímo k nim a za chůze rozdávali uznalé úsměvy.

„Cadelle!“ zvolal Aquila a potřásl si rukou s rytířem, který byl podle své honosné zbroje očividně urozeného původu.

„Danté,“ pozdravil ho rytíř.

„Gerallte!“ oslovil Simeon dalšího rytíře, strohému muže se světle hnědými vlasy.

A tak se postupně vítali se svými krajany, až nakonec Aquila nenápadně, tázavě ukázal na nějakou ženu, která sklesle, se sklopenou hlavou postávala opodál.

„Kdo je ta Thraecianka?“ zeptal se.

„Jmenuje se Asclepios,“ odpověděl rytíř jménem Gerallt. „Heçamede Asclepios. Chtěli se s manželem zapojit, a tak přepluli Barinthův záliv a vydali se pomáhat na sever.“

Aquila a Simeon se zahleděli na tmavovlasou ženu s tmavou pleť, běžnou u lidí z nejjihnějšího wrathského království.

„Je hodně daleko od domova,“ poznamenal Simeon.

„Je obětavá a zkušená,“ řekl Gerallt. „Jenom si toho na sebe bere moc.“

„Co její manžel?“ zeptal se Aquila, ale Gerallt jen zavrtěl hlavou.

„Ona se nemá jak dostat domů,“ dodal, „a tak jsme si říkali, že ji vezmeme s sebou do Caer Douru.“

„Není zraněná?“ vyptával se Simeon.

„Ne, to ne,“ odpověděl Gerallt. „Ale stáhla se do sebe a ostatní léčitelé si s tím nevědí rady.“

„Tak se o ni nějak postarejte a dopravte ji do Caer Douru,“ řekl Aquila. „U nás doma už vím o někom, kdo jí snad bude umět pomoci.“

Gerallt přikývl a ucouvl, protože na molo právě rázným krokem napochodovalo pět mužů v tmavě purpurových hávech, z nichž čišela tak nadutá povýšenost, že se jim lidé raději rychle klidili z cesty.

„Mágové,“ zamumlal Simeon. „To jsou celí oni, ukážou se, až když už je po všem a nikomu nic nehrozí.“

Aquila se nevrle obrátil k přicházejícím uživatelům magie. Jeden z nich k němu popošel blíž.

„Kterápak z těch našich ‚velkých duší‘ přišla na ten úžasný nápad nalákat démona do rušného přístavu plného lidí?“ zeptal se nadřazeně.

Aquilovi zacukaly svaly na čelisti a Simeon se raději rychle ujal slova.

„My jsme ho museli vylákat ven,“ vysvětloval smířlivě. „Nemohli jsme už déle čekat, to bychom riskovali, že zaútočí na loď plachtící po širém jezeře.“

„A to vás nenapadlo, že byste nám o tom měli dát předem vědět?“

„My jsme si mysleli, že všichni mágové už jsou pryč,“ zavrčel Aquila. „Ta první loď s uprchlíky, která odplula, byla *plná* purpurových hávů.“

Při narážce, že mágové prchali mezi prvními, mág zbrunátněl a zasupěl.

„Mágové si nemohou dovolit padnout do rukou nepříteli,“ odsekl. „Mágové vládnou vědomostmi, které je nutno chránit.“

Aquila sklopil zrak. „Vy určitě,“ zamumlal.

„Ty musíš být Aquila Danté.“

Aquila opět zvedl zrak a ponuře se na něj zahleděl.

„Takže ten červený drak na ulici je tvůj,“ dodal mág.

Aquillovy oči nabraly hrozivý výraz. Simeon ztuhl.

„Jeho šupiny jsou nadmíru tmavé,“ pokračoval mág. „Spíš černokarmínové než červené.“

„No a co?“ vyjel na něj výhrůžně Aquila.

„Nu, je jasné, že tmavne,“ odvětil mág. „Pošleme o tom zprávu do caerdourské věže mágů. Jenom jako připomínku, jaké jsou jejich povinnosti, pokud by ten drak záhy zčernal.“

„Bude trvat ještě roky, než zčerná,“ zavrčel ostře Aquila. „Ale žádné strachy. Já vím, co je mou povinností, a stejně tak to ví i on. Až nastane jeho čas, nebudeme potřebovat, aby nám to nějakí mágové připomínali. Zabití provedu sám.“

Aquillova přímočarost mága zjevně poněkud zarazila.

„Chtěl jsem jen...“ začal, ale Aquila ho nenechal domluvit.

„Já vím, co jsi chtěl,“ zavrčel. „Chtěl jsi jen ukázat, kdo je tady pánem, protože v přítomnosti takových jako my se necítíš dostatečně vážený.“

Mág pobouřeně semknul rty a veškeré naděje na smír se vypařily.

„Až se příště zase rozhodnete k nějaké pochybné akci, která ohrozí davy lidí, tak nám o tom hlavně dejte předem vědět,“ zavrčel, otočil se, mávl na své druhy a celá skupinka se vydala za ním po ulici zpět nahoru.

„Aquilo...“ obrátil se Simeon na svého druha ve zbrani, ale Aquila ho odbyl mávnutím ruky.

„Nech to plavat,“ řekl s úsměvem. „Pusť ty pitomce z hlavy. Ty se teď musíš vydat domů a já musím ještě do Eltzu.“

„Hlavně leť rovnou tam,“ nabádal ho Simeon. „Ne aby ses cestou nechal zatáhnout do nějakých dalších bojů. Pamatuj, že když si my uděláme na chvíli volno, starají se o náš kraj

Johannus a Sigrún. A dobře víš, jak se Sigrún umí rozzuřit, když se jí někdo plete do práce.“

Aquila se uchechtl a společně pomohli Valentijcům se nalodit. Beltanská posádka je vítala na lodi s hlubokou úctou.

„Takže ty si teď dáš si klidný večer na jezeře?“ zeptal se Aquila Simeona, když mu podával poslední vak s jeho osobními věcmi.

„Pokud se nám ovšem podaří dostat na palubu Stoltura,“ odtušil Simeon. „Ukaž mu Posedlé a ten kůň se bude bít jako lev. Ale lodí se vždycky bál.“ S porozuměním se na sebe usmáli. Ale pak nadhodil Simeon jiné téma. „Aquilo,“ začal opatrně. „Pokud jde o Tâna...“.

„Netrap se tím,“ přerušil ho Aquila. „Ten mág říkal pravdu. Všichni víme, co se děje, když drak černá. A Tân by neunesl představu, že by někdy ublížil člověku. Tak už to na světě chodí, ne?“

Chvilíčku se na sebe dívali s hlubokým smutkem v očích, je muž mohou rozumět jen bitevní mágové.

„Ano, příteli,“ povzdechl si Simeon. „Obávám se, že ano.“

2.

Něco mocného

Hluboko v Pustinách postupně prohledával bitevní mág Bellator Prinós rozlehlou oblast jihovýchodně od Farnstadtu, poblíž hranice mezi Illicí a Beltanou. V kopcích a údolích daleko za spojeneckými liniemi pátral po skupinkách lidí, které při nepřetržitém postupu Posedlých zůstaly odříznuty od světa. Jenom za posledních pár dní objevil několik zapadlých kmenů, které se ukrývaly v kopcích v naději, že si jich Posedlí nevšimnou. Ale Bellator dobře věděl, že je jen otázkou času, než je Posedlí najdou. A tak je postupně vyváděl z kopců a směřoval na bezpečnější cesty na západ.

Čekalo ho prohledávání ještě dalších oblastí, ale zrovna teď musel nakrátko odletět do Eltzu, kde se měl za dva dny zúčastnit válečné rady. Jestli to má stihnout, bude se už muset dát na cestu. Ale z nějakého důvodu pořád váhal. Teď stál na skalnatém kopci a hleděl přes větrnou vrchovinu na východ. Drak dřepěl vedle něj, ustaraně mhouřil ohnivě zlaté oči a tiše mručel.

„Ja,“ potvrdil Bellator jazykem eldurských kmenů. „Taky to cítím.“

Ten drak se jmenoval Illviðri a byl to skvostný statný tvor s šupinami barvy sytě tyrkysovo-šedavé zimní bouře. A tak tu nyní stáli pospolu, dvě velké duše, které bojovaly s Posedlými od hranic s Illicí na severu po Riffinské pohoří na jihu. Nepřítele dokázali vycítit i na velkou dálku, ale tohle bylo něco jiného. Tam daleko v divočině se objevilo něco nového a Bellator tušil, že je to mnohem mocnější než jakýkoli démon, jemuž až dosud čelili. A pokud by tomu tak bylo doopravdy, bylo by zapotřebí o tom uvědomit vojevůdce.

Ztěžka si povzdechl a obrátil se na severozápad, k dalekému Eltzu. Měl by se okamžitě vydat na válečnou radu. Jenže pokud nyní odletí, zahodí příležitost zjistit, co je ta nová mocná hrozba zač. Když zvažoval své možnosti, vzpomněl si, že přednedávnem potkal jednoho místního zvěda, který se právě vracel s nejnovějšími poznatky do Farnstadtu. Ten zvěd by mohl farnstadtským velitelům vyřídit, že Bellator prověřuje možnost příchodu nového démona. A kdyby pak zmeškal válečnou radu, alespoň by se spojenečtí vojevůdci dozvěděli proč.

Bellator přikývl.

„Nejdřív si promluvíme s tím zvědem,“ řekl Illviðrimu. „A pak se kvapem podíváme po zdroji této nové temnoty. Jenom to v rychlosti omrkneme a hned potom poletíme jako blesk na zasedání v Eltzu.“

Illviðri zvedl hlavu a nasál dech, až se mu hrud' nadmula. Bellator si srovnal meč, štít si zavěsil na záda a na hlavu si nasadil žebrovanou přilbu posetou rytinami. Protáhl si ramena pod uklidňující tíhou šupinové zbroje a svižně se vyhoupl Illviðrimu na hřbet.

Takže do světa člověčenstva se prodral nový démon. Nu, ať je to, co je to, ať vládne jakýmikoli pekelnými silami, bude tento nový zlořád poražen.